

det, jeg oplæste bagefter, ordret, og inden jeg havde vekslet et Ord med den højtærede Minister om Sagen.

Harboe: Den ærede Minister var saa elskværdig at læse op af Landstingets Forhandlinger forrige Aar, at Venstres Ordfører der havde taget Afstand fra min Kritik af Arbejdsløshedsinspektøren. Jeg maa sige, at det rører mig for saa vidt mindre. Jeg er ganske enig med mig selv i, hvad jeg sagde ogsaa forrige Aar om Arbejdsløshedsinspektøren. Vel kan jeg for saa vidt slutte mig til, hvad Venstres Ordfører (Sigurd Berg) sagde her i Dag, at der paa forskellige af Arbejdsinspektørens Indstillinger er Momenter, der tyder paa en bedre Opfattelse, end jeg havde kunnet spore hidtil; men desuagtet er det min Mening, at dette Hverv egentlig burde bestrides af et Mandfolk og oven i Købet et Mandfolk med en overordentlig stiv Ryg. Jeg maa beklage, at jeg ikke kan tage mig Venstres Kritik nær. Jeg er uenig med, hvad Hr. Dalsgaard sagde forrige Aar, og det er meget rigtigt, hvad Venstres Ordfører har sagt i Dag, at i hvert Tilfælde vedkom det, han sagde forrige Aar, da ikke Arbejdsløshedsinspektørens Ytringer paa Industrimødet i Aar, hvilke Ytringer jeg finder overordentlig uheldige. Jeg kan ingenlunde erkende, at det er berettiget, at Ministeren har givet dem den Fortolkning, han har; den var en lille Smule for velvillig.

Lidt for let kom Ministeren udover den uhyre Forskel paa Understøttelserne i de forskellige skandinaviske Lande til Arbejdsløsheden. Det er ganske utænkeligt, at Forholdene i Norge og Sverige — de være nu selv nok saa forskellige — skulde være saa forskellige, at vi i Danmark, der kun har det halve Indbyggerantal, skulde have haft nødig at anvende mere end 10 Gange saa meget til Arbejdsløshedsunderstøttelser som Norge og Sverige. I Norge er Beløbet minimalt, og jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, hvad Dr. Hjærte erklærede, at for Tekstil-, Gummi- og Margarine-Industrien i Sverige havde Forholdene været endnu vanskeligere end her. Vel har de i Sverige mange Raastoffer og megen Vandkraft baade i Sverige og i Norge, men de er fuldstændig afhængige af Kulturførslerne fra England. Deres Industri vilde overhovedet ikke kunne drives uden Kulturførsler.

Naar jeg nævnedes, at Rigsdagen burde have noget mere Indseende med og mere Repræsentation og Kontrol med Arbejds-

løshedskasserne, tænkte jeg paa, at man i Henhold til de nye Grundlovsbestemmelser i, om jeg husker ret, § 45, jfr. § 49, burde have denne Repræsentation valgt af dette Fællesudvalg her paa Rigsdagen. Nej, Kontrollen skal ikke slappes, deri har den højtærede Minister ganske Ret, deri er jeg ganske enig med ham, men hvorfor er der ikke i den endelige Lov, i det fremsatte Lovforslag Nr. 39 optaget Reglerne fra §§ 6—7 i den midlertidige Lov? Det er dog formodentlig Bestemmelser, som i nogen Grad har været gavnlige, og hvorfor skal de ikke optages i den endelige Lov?

Det interesserede mig at høre, at Arbejderne i og for sig ikke tænker paa at undvære Statsstøtte, kun hvis man organiserer Arbejdsløshedskasserne saaledes, at de bliver Løntrykkere, vil man hellere kvittere Hjælpen fra Staten og klare sig selv. Det har saa vist ikke været mit Ønske, at Kasserne skal organiseres som Løntrykkere, men jeg kunde meget ønske, at der blev taget effektive Foranstaltninger mod det modsatte, noget, som skinnede gennem Frk. Blacks Tale paa Industrimødet. Det gik som en rød Traad gennem en vis Del af hendes Tale, at Arbejdsløshedskasserne kunde bruges til det modsatte af Løntrykkere, at de kunde være Arbejderne et Vaaben i Lønkampen, og det var netop det, jeg før tog stærkt Afstand fra. Arbejderne har deres egne Fagorganisationer, som visselig ikke lægger Fingrene imellem, naar det gælder Lønkampen. Jeg staar ikke her og beder dem lade være dermed, for det nytter ikke noget, de har dertil deres Organisationer, men i den Henseende bør Arbejdsløshedskasserne ikke anvendes. Lige saa lidt som jeg har Sympati for at anvende Arbejdsløshedskasserne som Løntrykkere, lige saa lidt bør der fra anden Side være Sympati for at anvende dem som Løftestænger i Lønkampen, eet er at hæve Arbejdslønnen, noget andet er Understøttelse eller Forsikring, som jeg foretrækker at kalde det, mod uforskyldt Arbejdsløshed, det er to ganske forskellige Ting, og netop af den Grund bør Administrationen af disse Forhold ikke ligge samlet, saaledes som den gør nu.

Med Hensyn til Appellinstansen skal jeg bemærke, at den højtærede Minister er klar over, at jeg ikke har saa overvældende megen Tillid til ham som øverste Instans i Arbejderspørgsmaal, og han returnerede den af ham selv konstruerede Kompliment, naar han sagde, at han ikke havde Tillid